

Βοτανικόν Κήπο παρὰ νὰ ἔλθῃ μέσα στὸ καπηλειό.

— Λοιπόν, ἔρχομαι μαζί σας, καὶ παίρνομε ἕνα δροιστικὸ μέσα εἰς τὸ καφενεῖον... ὑπάρχει ἕνα μπρὸς εἰς τὸν Κήπο... καὶ τὸ παιδί θὰ φάγῃ γλυκὰ τὸν καιρὸ ποῦ ἐμεῖς θὰ πίνωμε τὴ μιὰ μας. Εἶνε εὐμορφὴ ἂν ἀγγελοῦδι ἡ μικρὴ σου. Γιὰ πές μου λοιπόν... καὶ ἡ κληρονομία; δὲν γίνεται πλέον λόγος γι' αὐτή;

— Ποιὰ κληρονομία;

— Ἡ κληρονομία, ἡ ὁποία αὐτὸς ὁ πολίτης ἔλεγε πὼς ἦταν τῆς κόρης σου, τὴν ἡμέρα ποῦ ἴλιγο ἔλειψε νὰ πλακωθῇ, τὴ στιγμὴ ποῦ σύναζε τὰ λουδοβίκεια ἀπὸ τὸν δρόμο.

— Σοῦ τὸ δινεῖται λοιπόν αὐτό; ἠρώτησε λίαν ἐκπληκτος ὁ Κάμπρεμερ.

— Βέβαια... εἰς τὸ βουλευτάρτο Μαζάς. Σ' εἶχα ἀφήσει καὶ ὠμιλοῦσα μ' αὐτὸν τὸν πολίτην, ὁ ὁποῖος μ' ἐπαραζάλιζε ζητῶντάς μου πληροφορίας γιὰ μιὰ ἀμαξοστοιχία. Ὅταν αὐτὸς ἔφυγεν, ἔτρεξες κατόπιν μου διὰ νὰ μ' ἐρωτήσης ἂν τὸν ἐγνώριζα.

— Ναί, τώρα τὸ θυμοῦμαι, καὶ μάλιστα θυμοῦμαι πὼς μοῦ εἶπες ὅτι δὲν τὸν εἶχες ἰδεῖ ἄλλη φορὰ. Ἄ! αὐτὸς εἶνε ἕνας παράξενος ἄνθρωπος. Φαντάσου ὅτι ἐπῆγα δέκα φορὰς ἔς τὸ σπίτι του διὰ νὰ τοῦ παραδώσω τὰ χρήματά του, καὶ δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ τοῦ μιλήσω. Ἐπὶ τέλους ἄφησα τὰ λουδοβίκεια εἰς τὸν θυρωρὸ του.

— Καὶ ἡ κληρονομία; Βέβαια αὐτὸ θὰ ἦτο καμμία ἀστειότης.

— Αὐτὸ ἐνόμιζα καὶ ἐγὼ, καὶ μ' ὄλα αὐτὰ χθὲς μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ διαβάσω τὰ χαρτιά, τὰ ὁποία ἡ γυναῖκά μου, ἡ ὁποία ἀπέθανεν, εἶχεν ἀπὸ τὴν μητέρα της, καὶ ἔμαθα πολλὰ πράγματα, ποῦ δὲν τὰ ἔξερα. Φαίνεται ὅτι ἡ μικρὴ μου Μάρθα κατὰγεται ἀπὸ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια τῆς Ἰρλανδίας.

[Ἐπειτα συνέχισα].

X. ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἐκείνη τότε τὸν ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς διὰ τοῦ δακτύλου ἐπὶ τῆς παρεΐας.

— Ὅχι!... ὄχι!... πρὸ τούτου...

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς συνεπλήρωσαν ὅ,τι δὲν εἶπεν.

Ὁ βραχίον τῆς Ὁρατίου διωλίσθησε περὶ τὴν ὄσφυν της καί:

— Ἐλεγον ὅτι σὰς ἠγάπων, εἶπεν.

— Ὅχι ἄλλο τι;

— Βαρύνεσθε καὶ τώρα νὰ τὸ ἀκούητε;

Ἐκείνη, θελκτικῶς καὶ ἐπιχαρίτως μειδιῶσα, εἶπεν:

— Ἀληθῶς βιάζεσθε νὰ... νὰ... καὶ

ἐσιώπησεν ἀποστρέφουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Νὰ νυμφευθῶμεν;

— Μάλιστα.

— Εἶνε ὁ πολυτιμότερος πόθος τῆς ζωῆς μου.

— Ἀληθῶς;

— Ἀληθῶς!

Ἐμεσολάβησε σιγῇ.

Οἱ δάκτυλοι τῆς Μέρσης ἔπαιζον πυρετωδῶς μετὰ τῆς ἀλύσου τοῦ ὠρολογίου του.

— Καὶ ποτὲ ἐπιθυμεῖτε ὁ πόθος οὗτος νὰ ἐκπληρωθῇ; ἠρώτησεν.

Ποτὲ δὲν εἶχεν αὐτὴ ὀμιλήσει οὕτω ποτὲ δὲν εἶχε χαρίσει πρὸς τὸν μνηστῆρά της βλέμματα τόσοσιν ὠπτευτικά. Ὁ Ὁρατίος κατεπλάγη ἐκ τούτων.

Ἦτο ὑπέροχος εὐτυχία ὅ,τι ἤσθαινετο.

— Ἀχ! Χάρις! ἀνέκραξε. Δὲν μὲ εἰρωνεύεσθε;

— Τί σὰς κάμνει νὰ πιστεῦητε ὅτι σὰς εἰρωνεύομαι;

Ὁ Ὁρατίος, πάντοτε ἐννεός, ἀπεκρίθη σοβαρῶς:

— Ἀλλὰ πρὸ μικροῦ ἔτι δὲν ἠθέλετε νὰ μὲ ἀφήσητε οὔτε νὰ σὰς ὀμιλήσω ποτὲ περὶ τοῦ γάμου μας, εἶπε.

— Τί σημαίνει τί ἔλεγον πρὸ μικροῦ; ὑπέλαβεν αὐτὴ. Δὲν λέγουσιν ὅτι αἱ γυναῖκες μεταβάλλονται. Εἶνε τοῦτο ἐλάττωμα τοῦ φύλου μας.

— ὦ! εὐλογημένος νὰ εἶνε ὁ οὐρανὸς διὰ τὰ ἐλαττώματα τοῦ φύλου σας! ἀνέκραξεν ὁ Ὁρατίος ἐν εἰλικρινεῖ ἔνθουσιασμῶ παραφορᾷ. Μοὶ ἐπιτρέπετε ἄληθῶς νὰ προσδιορίσω τὴν ἡμέραν;

— Ἐὰν ἀπολύτως τὸ ἀπαιτῆτε...

Ὁ Ὁρατίος ἐσκέφθη ἐπὶ τινα στιγμὴν τὸ ἀντικείμενον τῶν σκέψεών του ἦτο ὁ περὶ γάμου νόμος καὶ αἱ διατυπώσεις, ἃς περὶ τούτου ὀρίζει.

— Δυνάμεθα νὰ νυμφευθῶμεν μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔχομεν τὸν χρόνον νὰ ἐκτελέσωμεν τὰς δεούσας νομικὰς διατυπώσεις, εἶπεν. Ὡστε λοιπόν... μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας;...

Ἡ Μέρση ἀνύψωσε μετὰ φρίκης τὰς χεῖρας, διαμαρτυρομένη.

— Διατί ὄχι; ὑπέλαβεν ἐκεῖνος. Τὸ δι' ἐμὲ ἀπαιτούμενον νομικὸν πρόσωπον εἶνε ἕτοιμον. Δὲν ἔχομεν οὐδεμίαν προετοιμασίαν νὰ κάμωμεν. Μοὶ εἶχετε εἶπει, σεῖς ἡ ἰδία, ὅταν μὲ παρεδέχθητε ὡς μνηστῆρά σας, ὅτι ὁ γάμος μας θὰ ἦτο ἀπλοῦστατος.

Ἡ Μέρση δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ ὅτι εἶχεν εἶπει τοῦτο.

— Ἡδυνάμεθα λοιπόν νὰ νυμφευθῶμεν καὶ τώρα ἀμέσως... ἐὰν ὁ νόμος τὸ ἐπέτρεπεν. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι δὲν μὰς τὸ ἐπιτρέπει. Ὡστε... μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας. Εἰπῆτε ναί...

Καὶ τὴν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν.

Ἐμεσολάβησε δευτέρα περίοδος σιωπῆς.

Ἡ προσωπὴ τῆς ἐρωτοτροπίας, τόσοσιν δυσκόλως συγκρατουμένη ἐπὶ τῆς φυσιο-

γνωμίας τῆς Μέρσης, κατέπεσεν ἀποτόμως.

Οἱ μεγάλοι, μέλανες καὶ ἄρρητον ὀδύνην ἐκφράζοντες ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλώθησαν συμπαθῶς πρὸς τὸ φλογισμένον τοῦ Ὁρατίου πρόσωπον.

— Μὴ ἦσθε τόσοσιν σοβαρὰ! ἐπέειπεν οὗτος. Μίαν λέξιν μόνον!... μίαν μονοσύλλαβον λέξιν μόνον, Χάρις, ἐν ἀπλοῦν ναί!... Δὲν θὰ τὸ εἶπητε;

Ἐκείνη ἐφώνασε βαθέως, καί:

— Ναί! ἀπήντησεν.

Ὁ Ὁρατίος τὴν κατησπάσθη παραφύρως, ἀλλ' ἐκείνη, ὑψίστην καὶ ὀδυνηροτάτην καταβαλοῦσα προσπάθειαν, ἀπηλόγη τῶν περιπτώξεών του.

— Ἀφετέ με! εἶπε μετ' ἐξησθηνημένης φωνῆς. Σὰς παρακαλῶ... ἀφετέ με μόνην!

Κατήχετο ὑπὸ μεγίστης καὶ παραδόξου συγκινήσεως, ὡς ἔκρινεν ὁ μνηστῆρ τῆς ἔτρεμεν ἡ τάλαινα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ὁ Ὁρατίος τὴν ὑπήκουσε καὶ ἠγέρθη.

— Πηγαίνω νὰ εἰρω τὴν Λαίδην Ζάβεντ, εἶπεν. Ἀνυπομονῶ νὰ ἀποδείξω εἰς τὴν προσφιλεῖ γηραιᾶν κυρίαν ὅτι εἶμαι ἤδη εὐθυμώτατος καὶ νὰ τῇ ἐξηγήσω καὶ τὸ διατί.

Διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, ἣτις ἦγεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην καί:

— Δὲν θὰ ἐξέλθετε ἐντεῦθεν, εἶπε πρὸς τὴν μνηστῆν του. Ἀφετέ με νὰ σὰς ἐπανιδῶ ἀκόμη, ὅταν θὰ ἦσθε κατόπιν ἡσυχωτέρα.

— Ὅ, σὰς ἀναμένω ἐδῶ, ἀπήντησεν ἐκείνη.

Ὁ Ὁρατίος, εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἐξῆλθεν ἐπὶ τέλους.

Ἀμα τῇ ἐξόδῳ ἐκείνου, αἱ χεῖρες τῆς Μέρσης ἔπεσαν ἄνοιον ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἐνῶ ἡ κεφαλὴ της ἔκλινε βαρεῖα ἐπὶ τῶν ὤμων της.

Κατείχετο ὑπὸ εἶδους τινὸς σκοτοδίνης τὸ πνεῦμά της ἐπλανᾶτο ἐν τῷ κενῷ.

Διηρώτα ἑαυτὴν μετὰ τρόμου, ἐὰν δι-ετέλει ἐγρηγοροῦσα ἢ ἐν ὄνειρῳ.

Εἶχε, πράγματι, προφέρει τὴν λέξιν, ἣτις τὴν ὑπεχρέου νὰ νυμφευθῇ τὸν Ὁρατίον Δεχόλτ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας; Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας...

Ἐπρεπε λοιπόν νὰ συμβῇ κατὰ τί κατὰ τὸ μέλλον νὰ μεσολαβήσῃ διάστημα τοῦτο, ὅπως ἐμποδίσῃ τὰ πάντα. Ἐντὸς τῶν δεκαπέντε τούτων ἡμερῶν ὤφειλε νὰ εὕρῃ διέξοδον, ὅπως διολισθήσῃ τῆς τρομερῆς θέσεως, καθ' ἣς ἐπάλατιεν ἀγωνισῶσα.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συνέβαινε, εἶχεν ἐκλέξει τὸ ἀσφαλέστερον μέσον, ὅπως διαφύγῃ τὸν κίνδυνον ἰδιαιτέρας τινὸς συνεντεύξεως μετὰ τοῦ Ἰουλίου Γραῦ.

Εἰς μόνην τὴν σκέψιν τῆς συνεντεύξεως ταύτης, ἦν ὁ Ὁρατίος θὰ προῦκάλει βεβαίως, ἂν δὲν τὸν νῆχαρίσται, ἠγέρθη εὐθυμῆς, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπλανεῖς καὶ τὰς χεῖρας τρεμούσας.

Ἡ ἠρεθισμένη φαντασία τῆς ἀναπα-

ρίστα τὸν Ἰούλιον Γκράυ, παρόντα ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ, κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκείνην στιγμήν, καὶ ὁμιλοῦντα αὐτῇ, ὅπως τὴν καταπέσει νὰ νυμφευθῇ τὸν Ὀράτιον.

Τὸν ἐφαντάζετο καθήμενον ἐγγύτατα αὐτῆς... τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις τὴν εἶχε συγκινήσει ποτὲ μέχρι τῶν μυχιαιτάτων τῆς ψυχῆς της, ὅλην φοικιδῶσαν, ὅταν τὸν ἤκουε, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὴν βλέπῃ ἐκ τοῦ ἐτέρου ἄκρου τῆς ἐκκλησίας... τὸν ἐφαντάζετο ἤδη ἐγγύτατα αὐτῆς, προσβλέποντα αὐτὴν μετὰ τὸ βαθύ του βλέμμα... ἀναγινώσκοντα τὸ ἐπαίσχυντον μυστικόν της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της... συναρπάζοντα αὐτὴν διὰ τῆς πειθοῦς του... μαντεύοντα αὐτὴν ἐκ τοῦ πυρετοῦ τῶν χειρῶν της, ἀποκαλύπτοντα αὐτὴν εἰς ἐκάστην λέξιν του, ἕως οὗ τὴν ρίψη γονυπετῇ εἰς τοὺς πόδας του, ἠττημένην, ἐτοίμην νὰ τῷ ἐξομολογηθῇ αὐθορμήτως ἅπαν τὸ δολερὸν ψεῦδός της.

Ἡ κεφαλὴ της ἐπανέπεσε βαρεῖα ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἔκρυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της.

Ἡ φρίκη τὴν περιέβαλλε βαθμηδὸν ὅλην, ὁ ἐλάχιστος δὲ κρότος τὴν ἔκαμνε νὰ τρέμῃ.

Λαβοῦσα τὴν ἀπόφασιν νὰ προσχωρήσῃ, κατὰ τὸ φαινόμενον, εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Ὀρατίου, καὶ ματαιώσασα συνεπῶς τὴν τρομερὰν ταύτην συνέντευξιν μετὰ τοῦ νεαροῦ κληρικοῦ, δὲν ὤφειλεν οὔτε νὰ τὸν συναντήσῃ κἀν.

ὦ! ἡ εἰμαρμένη! ἡ ἀνιλεὴς εἰμαρμένη!

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἦτο βεβαία περὶ ἐαυτῆς;

Ὀχι! ὄχι! ὄχι!

Ἡ ὑπαρξίς της ὀλόκληρος κατεσυντρίβετο εἰς μόνην τὴν σκέψιν τοῦ νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον μετ' αὐτοῦ.

Ἡ ἔνοχος συνειδησίς της ἀνεγνώριζεν εἰς τὸν Ἰούλιον Γκράυ τὸν τρομερὸν ἐξουσιαστὴν της.

Ἐν τούτοις ἡ ὥρα παρήρχετο.

Αἱ βίαιαι ἀπὸ τῆς πρωίας συγκινήσεις τῆς Μέρσης, τὴν εἶχον τρομερὰ καταβάλλει.

Ἡσθάνετο ἑαυτὴν ἐντελῶς ἐξηντλημένην καὶ κεκμηκυῖαν.

Ἐκλαίεν ἐν σιγῇ καὶ τὰ δάκρυα κατέπλεγον τὰ βλέφαρά της. Ἡ κεφαλὴ της ἐβάρυνεν, ὅλα δὲ τὰ μέλη της ἦσαν κατάκοπα.

Ὡλίσθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου... μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς κεκλεισμένους... καὶ ὁ ἔρρυθμος κρότος τοῦ ὀρολογίου μόλις ἔφθανεν ἀσθενῶς εἰς τὰς ἀκοάς της.

Βαθυδὸν ἐβυθίσθη εἰς νάρκην, ἀλλὰ τόσο ἐλαφρὰν, ὥστε ἔτρεμε καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον τριγμόν, ὃν προυξέει θρῦμμά τι κονιάματος καταπίπτον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τὰ πτηνά, ἅτινα ἐκελάδουν εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ θερμοστέγου πτηνοτροφείου, τὴν ἀφύπνισαν δὲς, ἀλλὰ κατόπιν ἐβυθίσθη αὐθὶς εἰς τὴν νάρκην της.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰσῆλθον ἡ Λαίδη Ζάνετ καὶ ὁ Ὀράτιος.

Ἄμυδρὰν εἶχεν αἰσθῆσιν ὅτι δὲν ἦτο πλέον μόνη ἐν τῷ δωματίῳ.

Μετὰ μεγάλου κόπου ἐγερθεῖσα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ δὲν εἶδεν οὐδένα.

Εἶχον ἐξέλθει ἀμέσως ὅπως τὴν ἀφήσωσι ν' ἀναπαυθῇ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν ἐκ νέου καὶ τὴν φορὰν ταύτην κατελήθη ὑπὸ ὑπνου βαθέως καὶ ἀνευ ὀνείρων.

Μετ' ἄρκετὰ μακρὸν διάστημα ἀναπαύσεως, ἡ Μέρση ἀφυπνίσθη ἐκ τοῦ κρότου ὑαλοφόρου θύρας, ἣν ἔκλειεν εἰς τὸ βάθος τοῦ χειμερινοῦ κήπου.

Ἡ θύρα αὕτη, ἄγουσα εἰς τὸν κήπον, ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς ὑπνρέτας τοῦ μεγάρου ἢ εἰς παλαιούς φίλους, οἵτινες ἔχαιρον τὸ προνόμιον τοῦ νὰ εἰσέρχωνται διὰ τῆς ἰδιαιτέρας ταύτης διόδου εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ὑποδοχῆς.

Ἡ Μέρση ὤφειλε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἢ ἴσως ὁ Ὀράτιος, ἐπέστρεφον πρὸς τὸ ἐστιατόριον.

Ἡμιανηγέρθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἠκροάσθη.

Ἡ φωνὴ ἐνὸς θαλαμηπόλου ἔπληξε τὴν ἀκοήν της.

Ἐτέρα φωνὴ τῷ ἀπήντα, ἣτις τὴν ἔκαμε νὰ τρέμῃ καθ' ὅλα τὰ μέλη της.

Ὁρμησε πλησιέστερον, ἠκροάσθη προσεκτικώτερον καὶ ἀπέμεινεν ἀναυδος καὶ ἀπολελιθωμένη ἐκ τρόμου.

Ὀχι! δὲν ἠπατάτο ποσῶς...

Ἡ φωνή, ἣτις ἀπεκρίνετο εἰς τὸν ὑπνρέτην, ἦτο ἡ αὐτὴ ἡ ἴδια, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκούσει εἰς τὸ Ἄσυλον καὶ τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ.

Ὁ ἐπισκέπτης, ὅστις εἶχεν εἰσέλθει διὰ τῆς ὑαλοφόρου θύρας ἦτο... ὁ Ἰούλιος Γκράυ!

Τὰ βήματά του ἐπλησίαζον πρὸς τὸ ἐστιατόριον.

Ἡ Μέρση ὤρμησε πρὸς τὴν εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἄγουσαν θύραν.

Ἀλλ' ἡ χεὶρ της τοσοῦτον ἔτρεμεν, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνοιξῇ τὴν θύραν ταύτην.

Ταῦτοχρόνως ἤκουεν ἤδη τὴν φωνήν, ἣτις ὠμίλει, καὶ ἣτις ἀπετεινετο πρὸς αὐτὴν τὴν φορὰν ταύτην.

— Μὴ φεύγετε!... Δὲν ἔχω οὐδὲν τὸ τρομακτικόν... Εἶμαι ὁ ἀνεψιὸς τῆς Λαίδης Ζάνετ... ὁ Ἰούλιος Γκράυ, εἶπεν οὗτος.

Ἐκείνη ἐστράφη ἠπίως, συναρπασθεῖσα, θελγθεῖσα.

Οὗτος δ' ἔστη, μετὰ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα, ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ χειμερινοῦ κήπου.

Ἐφόρει καταμέλαιναν ἐνδυμασίαν καὶ λαίμοδέτην κατάλευκον... ἀλλ' ἐφαίνετο ἐπιμελῶς λαβῶν πᾶσαν φροντίδα, ὅπως ἐν τῷ παραστήματι καὶ τῇ ἐνδυμασίᾳ του μὴ ἐμφαίνονται οὐδὲν τὸ προδίδον αὐτὸν ὡς κληρικόν.

Ἡ

Ἀποκαλύπτεται.

Μόλον ὅτι τόσῳ νέος, ἔφερεν ἤδη τὴν σφραγίδα τῶν σκέψεων ἐπὶ τῆς μορφῆς

του, ἡ δὲ κόμη του ἦτο προῶρος ἀραιὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

Τὸ εὐθὺ ἀνάστημά του δὲν ὑπερῆχε τοῦ μεσαίου συνήθους ὕψους· τὸ χρῶμά του ἦτο ὠχρόν, εἶχε δὲ τὸν πώγωνα καὶ τὰς παρειὰς ἐξυρισμένα.

Συνήθως παρατηρητὴς θὰ διήρχετο πρὸ αὐτοῦ χωρὶς νὰ τὸν θεωρήσῃ προσεκτικῶς· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐν τούτοις ἦσαν παράδοξοι. Οὗτοι μόνον καθίστων αὐτὸν ἀξίον προσοχῆς.

Τὸ ἀσύνηθες μέγεθος τῶν κογχῶν ἐν αἰς ἐκινούντο ἤρκει νὰ ἐφελκύσῃ τὰ βλέμματα καὶ προσέδιδεν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του λάμπιν τινά, ἣς θὰ ἐστερεῖτο ἀνευ αὐτῶν, μῶλον ὅτι ἦτο πάντοτε ἐκφραστικὴ καὶ ἀνδρική.

Ἡ γλυκεῖα αὐτῶν λάμπις διεξέφευγε τὴν ἀνάλυσιν.

Ποτὲ δύο γινῶμαι δὲν ἠδύνατο νὰ συμφωνήσωσι περὶ τοῦ χρώματός των. Οἱ μὲν ἰσχυρίζοντο ὅτι ἦσαν βαθυφαιοῦ χρώματος, οἱ δὲ ἐβεβαίουν ὅτι ἦσαν μέλανες. Ζωγράφοι εἶχον πειραθῆ νὰ τοὺς ἀπεικονίσωσιν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν.

Ἀδύνατον ἄλλως ἦτο νὰ συλλάβῃ τις ὀρισμένην τινὰ ἔκφρασιν ἐν τῇ καταπληκτικῇ ποικιλίᾳ τῶν ἀποχρώσεων, ἃς παρεῖχον ἀλληλοδιαδόχως.

Ἡδύνατο οἱ ὀφθαλμοὶ οὗτοι κατὰ τινὰς στιγμὰς νὰ μαγεύσωσι, κατ' ἄλλας νὰ προξενήσωσι στενοχωρίαν ἢ καὶ φόβον. Κατεῖχον ἀληθῶς τὴν δύναμιν νὰ διεγείρωσι τὸν γέλωτα ἢ τὰ δάκρυα, κατὰ βούλησιν.

Δρώντες ἢ ἀδρανεῖς, ἦσαν ἐξ ἴσου ἀκατάσχετοι.

Ὅταν προσέβλεψαν τὴν Μέρσην ὀρμῶσαν πρὸς τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης, ἐφωτίζοντο ὑπὸ παιδικῆς φαιδρότητος.

Ἀλλ' ὅταν ἡ νεανὶς ἐστράφη, ἀκαριαίως παρήλλαζαν, προσλαβόντες ἠδείαν τινὰ φλόγα.

Ὁ Ἰούλιος Γκράυ εἶχεν αἰσθανθῆ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸν θαυμασμόν, ὃν ἡ ὑποβολιμαία Χάρις διήγειρεν εἰς ὅλους τοὺς ἄνδρας, εὐθὺς ὡς τὴν ἐθεώρουν.

Μετ' ὀλίγον ὁ τόνος καὶ οἱ τρόποι τοῦ νέου κληρικοῦ ἐτακτοποιήθησαν καὶ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ εἶπε πρὸς τὴν νεανίδα:

— Κάμετέ μοι τὴν τιμὴν νὰ ἀναλάβητε τὴν θέσιν σας καὶ συγχωρήσατέ μοι ἐὰν τόσο ἀγροίκως ἐπαρουσιάσθην ἐνώπιόν σας.

Εἶπε καὶ ἀνέμεινε τὴν ἀπάντησίν της, χωρὶς οὐδ' ἐν βῆμα νὰ προχωρήσῃ ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἀλλ' ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

Ἡ Μέρση, σαγηνευμένη πάντοτε ἐκ τοῦ θελγῆτρού τῆς φωνῆς του, ὑπήκουσε, τὸν ἐχαίρετισε χωρὶς νὰ τὸν θεωρήσῃ καὶ ἐπανεκάθισεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ πράξῃ ἄλλως. Ἐκεῖνος τὴν προσέβλεψε καὶ εἰσῆλθεν, ἐνῶ ἡ Μέρση ἤρχιζε νὰ στενοχωρῆται ὀλίγον, ὅσον σχεδὸν καὶ ἐνδιεφέρετο.

— Δὲν εἶνε χυδαία λύπη, ἐσκέφθη, ἡ ἐκδηλουμένη εἰς τὸ ὠραῖον πρόσωπον τῆς

γυναικός ταύτης, οὐδὲ πάλλει συνήθης καρδία ὑπὸ τὸ στήθος της. Ποία νὰ εἶνε ἡ γυνὴ αὕτη;

Ἡ Μέρση ἀνεκάλεσεν ἅπαν τὸ θάρρος της καὶ ἐβίασεν ἐαυτὴν ὅπως τῷ ὁμιλήσῃ.

— Νομίζω ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶνε εἰς τὴν βιβλιοθήκην, εἶπε δειλῶς, νὰ τὴν εἰδοποιήσω ὅτι εἰσθε ἐδῶ;

— Μὴ ἐνοχλεῖτε τὴν Λαίδη Ζάνετ καὶ μὴ ἐνοχλεῖσθε οὔτε ὑμεῖς αὐτή.

Καὶ μετὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἐπλησίασε τὴν τράπεζαν τοῦ προγεύματος, ἔλαβε τὸ ὑπόλοιπον, ὅπερ εἶχεν ἀφήσει ὁ Ὁράτιος ἐκ τοῦ βουργονδείου οἴνου καὶ τὸ ἐκένωσεν ἐντὸς ποτηρίου.

— Ὁ βουργόνδειος οἶνος τῆς θείας μου ἀντιπροσωπεύει ἐπαρκῶς πρὸς τὸ παρὸν αὐτήν, εἶπε μειδιῶν. Ἐρχομαι ἐκ μακρυνοῦ ταξειδίου καὶ διακινδυνεύω, μὰ τὴν πίστιν μου, παρουσιαζόμενος εἰς τὴν οἰκίαν της ἀνευ προσκλήσεως. Ἀλήθεια... δὲν εἶνε, φρονῶ, περιττὸν νὰ σᾶς προσφέρω τι;

Ἡ Μέρση ἀπεκρίθη δι' ἀρνητικοῦ νεύματος.

Τὸν ἐγνώριζε, τὸν εἶχεν ἴδει, τὸν εἶχεν ἀκούσει, τὸν εἶχε θαυμάσει καὶ ἐν τοσούτῳ ἐξεπλήσσετο ἀκόμη ἐκ τῆς εὐχερείας τῶν τρόπων καὶ τῶν λόγων του.

Ἐκεῖνος ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του, ὡς ἄνθρωπος ὅστις δοκιμάζει ποτήριον, ὡς οἰνογνώστης καλοῦ οἴνου.

— Ὁ βουργόνδειος οἶνος τῆς θείας μου εἶναι ἀξίος τῆς θείας μου, εἶπε μετὰ κομικῆς σοβαρότητος. Καὶ ἐκεῖνη καὶ οὗτος εἶνε ἀληθῶς ἔξοχα προϊόντα τῆς φύσεως.

Κατόπιν ἐπεθεώρησε τὴν τράπεζαν καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ δι' εἰρωνικοῦ βλέμματος τὰ ἐπ' αὐτῆς φαγητά.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ

Εἰκὼν.

Α'

Εἶνε ἐσπέρα ψυχρά, ἀλλὰ πλήρης μεγαλείου. Εὐρισκόμεθα μόνον ἐν τῷ δωματίῳ της, καθήμενοι πλησίον ἀλλήλων, πρὸ τοῦ παραθύρου, ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου. Βλέπω ἐκεῖ ὑψηλὰ ὀρθομένην ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λόφου της τὴν Ἀκρόπολιν—τὸ κλέος τῶν αἰώνων— ἐν ὅλῳ αὐτῆς τῷ θείῳ μεγαλείῳ. Ὀλίγον τι ἔνθεν ὑψοῦνται ὑψηλοὶ-ὑψηλοὶ οἱ στύλοι τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Ἀπώτερον δὲ πρὸς τὸ βάθος ὁ Σαρωνικός, γαλήνιος, κυανοῦς-κυανοῦς, κατοπτρίζων τὴν ἀργυρόεσσαν σελήνην.

Κλίνω τὴν κεφαλὴν μου καὶ συναντῶ τὰ ροδόχροα χεῖλη της. Βυθίζομαι ἐν τῷ μαγευτικῷ πελάγει τῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν της, ἐνατενίζοντων με μετὰ τσαύτης ἀγάπης! τόσου πάθους! Διακρίνω ἐν αὐτοῖς κόσμους ὄλως νέους, ἀπείρου εὐτυχίας, εὐέλπιδος μέλλοντος. Διὰ τῆς μῆς χειρὸς μου τὴν κρατῶ ἐκ τῆς ὀσφύρος, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας τῆς διευθετῶ τὰς

ἐπὶ τοῦ λείου καὶ παλλεύκου μετώπουτης ἀτάκτως* πίπτοντα λευκὰ μαλλιά της. Ὑψώνει σιγὰ-σιγὰ τὴν ἀβρὰν χεῖρά της καὶ λαμβάνει τὴν ἰδικήν μου. Μοὶ τὴν θλίβει τόσον γλυκὰ, ὥστε μοὶ φαίνεται ὅτι μεταδίδει δι' αὐτῆς εἰς τὴν ἀπεγοητευμένην καρδίαν μου τὸ ἄρωμα καὶ σφοῖγος τῶν δεκαεπτὰ Μαίων της. Μεθύω ἐξ εὐτυχίας. Ἡ ἀπόλαυσις τσαύτης εὐδαιμονίας ὑπερβαίνει τοσοῦτον τὰ ὄρια τῶν ἐλπίδων μου, ὥστε δισταζῶ νὰ πιστεύσω ὅτι εἶνε πραγματικότης. Νομίζω ὅτι εἶνε ὄνειρον. Ἄλλ' ὄχι! εἶνε γλυκεῖα ἀλήθεια. Τὴν αἰσθάνομαι ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Ἡ ἐκ τοῦ πλήρους ζωῆς ἀναπάλλυντος στήθους της ἀνερχομένη πνοή της μοὶ θωπεύει τὸ πρόσωπον, ὡς ἤρεμον πνεῦμα Ζεφύρου. Διατελῶ ἐν τελείᾳ ἐκστάσει καὶ κλίνω τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἵνα ἀναπαυθῶ ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς εὐτυχίας. Ἐνίστε καὶ ἡ ὑπέρμετρος εὐδαιμονία μεθύει, ναρκώνει. Ἐκεῖνη δὲ τότε θωπεύουσα τὴν κόμην μου διὰ τῶν δακτύλων της ἀρχίζει νὰ με βουκαλιζέει γλυκὰ-γλυκὰ μὲ φωνὴν Χερουβεὶμ καὶ ἀγγελικὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλῶν:

Κοιμήσου, ἀγγελόσθι μου
Κ' ἐγὼ σὲ καὶ οὐρίζω...

Καὶ ὄντως ἠδεῖα νάρκη ὕπνου μὲ κατέλαβε, τὰ δὲ βλέφαρά μου ἐκλείσθησαν.

Ἀπεκοιμήθην.

Β'

Περιδιαβάζω μετὰ τοῦ φίλου μου Αἰσώπου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κατὰ τὴν συνήθη ὄραν τοῦ περιπάτου. Πλήθος κόσμου ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀνέρχεται καὶ κατέρχεται ἐπὶ τοῦ δεξιόθεν λιθοστρώτου. Ἐγὼ ὅμως πρὸς ἀπαξάπαντας ἀδιαφορῶν, ἐπιζητῶ παντοῦ νὰ διακρίνω τὸν ἄγγελον τῶν ὀνείρων μου. Ἄ! ἰδοὺ τὴν τέλος. Κατέρχεται μετὰ τῆς μητρὸς της ρεμβώδης. Εἶνε πάντοτε ὠραία. Αἰσθάνομαι τὸ μαγικὸν βλέμμα της προσηλούμενον ἐπ' ἐμοῦ. Ὅποια εὐτυχία! Τρέμω ἐκ συγκινήσεως ὡς δεκαπενταετῆς μαθητῆς Σχολαρχείου. Οἱ πόδες μου κλονίζονται, ψυχρὸς δ' ἰδρῶς περιρρέει τοὺς κροτάφους μου! Κάμνω ἀδεξίως ὑπόκλισιν, ὡς ἀληθῆς ἐπαρχιώτης, θέτων ταυτοχρόνως τὴν δεξιάν μου ἐπὶ τοῦ πύλου μου, ὅπως χαιρετίσω, ὅτε αἰφνης αἰσθάνομαι βαρεῖαν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου μου. Στρέφω πάραυτα τὴν κεφαλὴν. ὦ φορὴ! Καὶ τί βλέπω! Τὸν δικαστικὸν κλητῆρα Χαψιάδην, μὲ κυανόλευκον ταινίαν ἐπὶ τοῦ βραχίονος νὰ με κρατῇ στερεῶς, καὶ νὰ με παρατηρῇ μὲ ἀπειλητικὸν ὄμμα, τὸν δὲ φίλον μου Αἰσώπον νὰ τὸ *εὐρίθρη γαλικά* ἐκ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Βασιλέως, σὲ συλλαμβάνω, κραυγάζει ὁ Χαψιάδης, ἐπισύρων τὴν προσοχὴν καὶ τῶν μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένων διαβατῶν.

Γ'

Χά! χά! χά! Τί ἄσχημο ὕπνο ποὺ κάνεις! ἀκούω αἰφνης νὰ μοὶ λέγῃ φωνὴ

μελωδική, ἐνῶ ἀνατινασσόμενος καὶ τρίβων τοὺς θαμβοὺς ἔτι ὀφθαλμούς μου, βλέπω ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καγγαζοῦσαν ἐκεῖνην.

— Ἄλλὰ τί διάβολο λοιπόν! οὔτε 'ς τὴν ἀγκαλιά της 'μπορεῖ νὰ εὐρω ἡσυχία, ψιθυρίζω ἐν ἀγανακτῆσει.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάρων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνυμφος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) δρ. 3,50 (4)
- «Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ «τὸ ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ι. Φ. Σμίθ δρ. 3,25 (3,75)
- «Ὁ Ἀδίκηθεις Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
- «Ἀττικά Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)
- «Ἐλπινίκη» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου δρ. 5 (5,30)
- «Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Παραδέλ δρ. 5 (5,30)
- «Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2,50 (2,70)
- «Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponson de Terrail δραχ. 2,50 (2,70)
- «Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σῦη δραχ. 3 (3,20)
- «Τὰ χάλια μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιοῦ λ. 70 (80)
- «Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεβού δρ. 4,50 (4,70)
- «Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2) δρ. 2,50 (2,80)
- «Τυχάζιον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 1 (1,40)
- «Τὰ Ὑπερῶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccove δρ. 4 (4,20)
- «Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 4 [1,20]
- «Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)
- Ποήματα Ι. Γ. Τσακασάνου δρ. 3. (3,20)
- Χρυσόδετα 4
- «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
- «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρα», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 4,50 (4,60).
- «Οἱ Μελλόνουμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαρμει, στερεθῆσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δρ. 4,50 [4,70]
- «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτος Σηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεντιτσάρων». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]
- «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 4,50 (4,70)
- «Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους. Δρ. 4 [4,50]
- «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ.2 [2,20]
- «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
- «Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς. Δρ. 4,50 (4,70)